

Fullmäktige begrundar utmaningar i Uleåborg

Veterinärförbundets fullmäktige har under de senaste åren hållit möte en gång om året på annan ort än i Helsingfors. Denna gång satt man av i Uleåborg för att fira ett ljusst veckoslut i maj i formen av ett vårseminarium. Staden visade upp sina bästa sidor: det soliga vädret gynnade oss och mötesplatsens centrala läge erbjöd förutom seminariet en möjlighet för dem som var villiga att också bekanta sig med staden. Fastän fullmäktige i tiden valdes utan val vill medlemmarna verka på förbundets verksamhet och ta ställning i olika frågor. Detta tog sig uttryck i en aktiv diskussion under seminariet på lördagen och under fullmäktiges möte på söndag förmiddag.

Lördagens seminarium började med att den ledande hygienikern i Uleåborg, kollegan Leena Tuuri, berättade om hur veterinärvården har arrangerats i Uleåborgs samarbetsområde, som förutom staden består av en mängd kranskommuner. Inne i staden har veterinärerna gemensamma tidsenliga mottagningsutrymmen. Jouren för små och stora djur har skiljts åt och kan veterinärerna i regel specialisera sig på att sköta antingen små eller stora djur. Arrangemangen ger möjligheter till en betjäning som grundar sig på tidsbeställning också inom stordjurpraktiken. Som en avslutning på dagen bekantade sig alla villiga med mottagningsutrymmena.

Veterinärvårdslagen som trädde i kraft i förra året i november och lagen samt dess verkställighet var seminariedagens anda inslag. Saken var uppe redan under senaste höstmöte. Också denna gång berättade Eviras konsulterande tjänsteman Antti Nurminen om saken, som i tiden också satt med i arbetsgruppen som förberedde lagen.

I lagens verkställighet har det förekommit avsevärda regionala skillnader. Kommunerna ser ut att vara mycket försiktiga i att inrätta separata tjänster för övervakningsveterinärer och ställer sig skeptiska till statens vilja att delta i de kostnader tjänsternas inrättande och bedrivande i framtiden skapar. Dessutom har det uppstått meningsskiljaktigheter över de arvoden som utbetalas åt praktiserande kommunalveterinärer för att utföra övervakningsuppgifterna, trots att pengarnas ursprung är i statens kassa. Att bilda större samarbetsområden än tidigare samt nya jourarrangemang upplevs ställvis också av kollegerna som svårt och man vill inte ändra på existerande strukturer. Många stenar tarvar ännu på att vändas. Att applicera veterinärvårdslagen på fältet så att också veterinärernas intressen beaktas så bra som möjligt kräver fortfarande en aktiv insats av både Veterinärförbundet och av kolleger som fungerar på lokal nivå.

Seminariedagen kulminerade i ett grupparbete som leddes av ordförande Sanna Hellström, i vilket man begrundade kommande förändringar i veterinärernas verksamhetsfält. Ett tema som kom fram var ökad konkurrens både inom yrkeskåren och med andra yrkesgrupper om de uppgifter som traditionellt har tillhört veterinärerna. Ett konstaterat faktum var också kundernas kravnivå som har stigit, både inom smådjurs- och stordjurpraktiken. I konkurrensen mellan veterinärer är veterinärernas enda möjlighet, förutom de begränsningar som nämns i lagen om yrkesutövning, att vara bättre än andra är. Om veterinären anser någon uppgift vara mindre viktig eller behaglig och sköter den dåligt eller låter bli att sköta den är andra yrkesgrupper nog färdiga att ta hand om dem. Denna diskussion har på sistone förts om bl a om djurhälsovården och djurskyddet, uppgifter som veterinärerna på grund av sin skolning är bäst lämpade att sköta.

På hösten förrättas val av fullmäktige: verksamheten och påverkan kräver delaktighet av veterinärer från olika sektorer och områden samt med olika åsikter.

Olli Ruobo
Ordförande i Veterinärförbundets fullmäktige